

ikke nødvendigt, thi hvis Færingerne skulde have Lyst til at gøre Jagt paa Storkjoven, antager jeg, at de maatte gaa helt ned til Middelhavet for at faa fat paa den, thi den opholder sig slet ikke paa Færøerne paa den Tid. Man har paa Færøerne et Ordsprog eller et Mundheld, der siger, at Storkjoven er Søpapegøjens Følgesvend. Som saadan skal den holde sig i ærbødig Afstand fra Søpapegøjen og altsaa komme til Øerne en passende Tid efter, at Søpapegøjen er ankommen. Nu ankommer Søpapegøjen ikke før den første Sommerdag eller den 14. April. Storkjoven ankommer 8 Dage efter, altsaa ikke før den 22. April, saa faa vi blot Loven færdig til den Tid, er det tilstrækkeligt.

Det antager jeg nu ogsaa, man nemt kan faa, fordi dette Lovforslag allerede har gennemgaaet en nok saa indgaaende Bearbejdelse. Det er fra Justitsministeriet sendt over til Amtmanden over Færøerne. Amtmanden har saa beordret alle Sysselmændene til at indsamle Oplysninger om Fuglen. Sysselmændene have paa deres Omrejser i Distrikterne konfereret med Beboerne og faaet at vide, hvad der var at faa at vide om Fuglen. De paagældende Bilag fra Sysselmændene bleve igen sendte til Amtmanden, og Amtmanden forelagde Færøernes Lagting Forslaget med alle Bilagene. I Lagtinget undergik Forslaget en indgaaende første Behandling og kom derefter i Udvalg. Udvalget fik samtlige Papirer til Gennemsyn, og det viste sig da, at Storkjoven i Stedet for at have formeret sig endda var gaaet tilbage. Det oplyses nemlig fra Sysselmændenes Side, at den Gang Loven traadte i Kraft, var der 45 Pår Storkjover, der ynglede paa Færøerne, medens der nu kun er 38. Som Følge deraf kunde Lagtingets Udvalg temmelig snart faa afgivet Betænkning, hvori man indstillede Storkjoven til fortsat Fredning foreløbig for 10 Aar. Det blev vedtaget, og Lagtingets Udvalgs Ordfører gav en Indstilling, Lagtinget affattede sin Betænkning derover, og derpaa kom Sagen tilbage til Justitsministeriet. Derefter blev Sagen forelagt det høje Lands-ting, og Sagen gik igennem uden Udvalg. Det samme venter jeg ogsaa vil kunne ske her.

Der er jo nok maaske ikke saa faa, som have ment, at Storkjoven maatte være en meget betydelig Fugl, at det maatte være en Fugl, der var til stor Nytte for Færøerne, eftersom man behandler den specielt i saadant enkelt Lovforslag.

Det er den nu imidlertid slet ikke. At man har Ukendskab til Fuglen, er ganske naturligt, fordi den er meget sjælden, og heller ikke kan Navnet give Oplysning om Fuglens Beskæftigelse. Det Navn, den gaar under her, er et Navn, jeg første Gang har lagt Mærke til, den Gang den første Fredningsbestemmelse blev given. Det er formodentlig afledet af Navnet paa en af dens mindre Slægtninge, som paa færøisk kaldes tjóvur, det vil sige Tyven. Det har man saa formodentlig drejet om til Storkjoven, medens det efter min Mening rigtigere burde hedde Stortyven. Det vilde være en Betegnelse efter Fuglens Naturel, paa samme Tid som det blev en Betegnelse for Slægten. Jeg vil dog afholde mig fra at indgaa til Justitsministeriet med Ansøgning om Navneforandring, endskønt jeg dog bestemt vil paastaa, at Stortyven er et Navn, der virkelig vilde være et Familienavn. Storkjoven forekom før paa Færøerne i meget stort Antal, og den blev betragtet som en af Øernes allersjældneste Rovfugle. Det er derfor maaske ikke saa ueffent, naar en af Øernes Digtere, der levede i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, i sit Fuglekvad lader Storkjoven overtage den færøiske Landfogeds Rolle. Nu er imidlertid Storkjovens Antal indskrænket meget, og det lader til, at den samtidig er bleven meget mindre gridsk. Den optræder ikke med samme Voldsomhed som før, og jeg kender ikke nu noget Tilfælde, hvor f. Eks. Faareejere have beklaget sig over, at den ødelægger Lam; selv ikke de Faareejere, som virkelig have Storkjoven ynglende inde paa deres Enemærker.

Fuglen har man derfor foreslaaet fredet for en Tid af 5 Aar, fordi den i sig selv er en smuk Fugl, der er en Pryd for den færøiske Fuglefauna, og den spiller som sagt ikke nogen Rolle i Henseende til at røve Lam. Desforuden er den lige ved at forsvinde. Hvorfor Fuglen forsvinder, skønt der ikke i de sidste fem Aar er gjort Jagt paa den, er ikke godt at sige. Der er jo andre Dyrearter, der efterhaanden om ikke just forsvinde saa dog formindskes i Antal, uden at man dog kan sige, at det er foranlediget ved Menneskenes Overgreb. Paa samme Maade kan ogsaa andre Dyrearter trænge ind af Grunde, som man ikke saa let kan pege paa. Det er netop Tilfældet for Øjeblikket paa Færøerne, hvor en af Storkjovens Slægtninge, en Maageart, trænger ind. Denne Maageart var slet ikke eller saa omtrent ikke kendt for en 30—40 Aar